

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžo/50/2016
Identifikačné číslo spisu: 6015201118
Dátum vydania rozhodnutia: 20.06.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:6015201118.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobcu Spoje, s.r.o., so sídlom Horná Strieborná 288/8, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 45 607 028, právne zastúpený: JUDr. Tatianou Kubincovou, PhD., advokátkou, so sídlom M. Rázusa 20, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému Okresnému úradu Banská Bystrica, odbor cestnej dopravy a pozemných komunikácií, so sídlom Nám. L. Štúra 1, 974 05 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-BB-OCDPK-2015/015571 zo dňa 1. júla 2015, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/163/2015-52 zo dňa 15. januára 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/163/2015-52 zo dňa 15. januára 2016 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) zamietol žalobu, nakoľko napadnuté rozhodnutie žalovaného č. OU-BB-OCDPK-2015/015571 zo dňa 01.07.2015 bolo vydané v súlade so zákonom.

V odôvodnení krajský súd uviedol, že v prejednávanej veci bolo nesporné, že žalobca ako stavebník podal dňa 08.10.2013 písomné ohlásenie drobnej stavby označenej ako „Miestna prípojka metropolitnej siete Metronet, sídlisko Severná ulica, Banská Bystrica“, pričom Mesto Banská Bystrica ako príslušný stavebný úrad proti uskutočneniu drobnej stavby nemalo námietky. V zmysle popisu trasy prepojenie malo byť realizované z koncového bodu siete, nachádzajúceho sa v objekte bytového domu na ulici Severná č. 12-13 v Banskej Bystrici, odkiaľ mala byť prípojka vedená zeleným pásom do objektu bytového domu na ulici Severná č. 19-21, ďalej do bytového domu Severná č. 26-28. Z tejto trasy boli navrhované odbočky do bytového domu Severná č. 14-15 a č. 16-17-18. Tieto prípojky mali byť realizované v zelenom pruhu s čiastočným krížovaním spevnenej komunikácie (chodníka) pri bytovom dome Severná č. 12-13. Z bytového domu na Severnej č. 19-21 mala prípojka pokračovať do bytového

domu na Severnej č. 26-28 v zelenom pruhu s križovaním časti spevnenej komunikácie (chodníka) pri bytovom dome č. 19-21. Časť prípojky mala pokračovať odbočkou k bytovému domu na Severnej č. 16-17-18 a k bytovému domu na Severnej č. 7-11, kde mala byť prípojka ukončená. Stavebný úrad v zmysle podmienok uskutočnenia drobnej stavby uložil stavebníkovi - žalobcovi povinnosť požiadať pred začatím prác v primeranej lehote MsÚ Banská Bystrica, Oddelenie dopravných stavieb, o povolenie na zvláštne užívanie miestnych komunikácií (rozkopávkové povolenie). Príslušným cestným správny orgánom je obec pri prenesenom výkone štátnej správy, a to vo veciach miestnych komunikácií a účelových komunikácií (§ 3 ods. 2 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „Cestný zákon“). Miestne komunikácie definuje ustanovenie § 4b ods. 1 Cestného zákona ako všeobecne prístupné a užívané ulice, parkoviská vo vlastníctve obcí a verejné priestranstvá slúžiace miestnej doprave, ktoré sú zaradené do siete miestnych komunikácií. Na užívanie diaľnic, ciest a miestnych komunikácií iným, než zvyčajným spôsobom (zvláštne užívanie), je potrebné povolenie cestného správneho orgánu (v danom prípade obce). Podľa názoru krajského súdu bolo nepochybné, že žalobca o vydanie povolenia na zvláštne užívanie miestnej komunikácie požiadal dňa 16.07.2014 a povolenie mu bolo vydané dňa 18.08.2014. Užívanie miestnej komunikácie iným než zvyčajným spôsobom bolo zistené dňa 20.06.2014.

Pokiaľ žalobca namietal, že sa žalovaný nevysporiadal so všetkými odvolacími námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu, mal krajský súd po preskúmaní veci za to, že táto námietka nie je dôvodná. Správny orgán v rámci odôvodnenia rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam alebo ktoré dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Z obsahu napadnutého rozhodnutia pritom vyplýva, že žalovaný sa so závermi rozhodnutia prvostupňového orgánu stotožnil, rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu považoval za správne a zákonné. Žalovaný mal zato, že prvostupňový správny orgán pred vydaním rozhodnutia postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Správneho poriadku a v rámci konania náležite uplatnil ustanovenie § 22a písm. a) bod 1 Cestného zákona. Mal tiež zato, že prvostupňový správny orgán svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Žalovaný tak odpovedal na podstatné otázky vo vzťahu k subjektu, ktorý spáchal správny delikt, ako aj k naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu vo vzťahu k námietke, že v danom prípade nešlo o miestnu komunikáciu. Podstatnými otázkami vo vzťahu k deliktuálnej zodpovednosti je v danom prípade

- užívanie miestnej komunikácie iným než zvyčajným spôsobom alebo na iné účely,
- toto užívanie je bez povolenia cestného správneho orgánu alebo v rozpore s vydaným povolením,
- zodpovedný subjekt.

Žalovaný sa tak v rámci svojho rozhodovania podľa názoru krajského súdu zaoberal podstatnými otázkami vo vzťahu k prejednávanej veci, odpovedal na podstatné námietky vo vzťahu k žalobcovi ako zodpovednému subjektu. Žalovaný uviedol, na základe ktorých skutočností mal zato, že správneho deliktu sa dopustil žalobca. Zároveň konštatoval, že k zásahu do miestnej komunikácie došlo a že zistený zásah do miestnej komunikácie bol vykonávaný bez povolenia na zvláštne užívanie miestnej komunikácie.

V konkrétnostiach vo vzťahu k vyššie uvedenej námietke žalobcu krajský súd uviedol, že vymedzenie skutku v prvostupňovom rozhodnutí je dostatočné na to, aby skutok (správny delikt) nebol zamenený s iným skutkom. Je nepochybné, že k zisteniu zvláštneho užívania miestnej komunikácie došlo v rámci štátneho odborného dozoru dňa 20.06.2014, a preto formulácia „v presne nezistený čas do 20. júna 2014“ je dostatočná, najmä keď žalobca ako stavebník v rámci správneho konania neprispel k bližšiemu určaniu času. Pokiaľ ide o námietku, že nešlo o miestnu komunikáciu, krajský súd poukázal na ustanovenie § 4b ods.1 Cestného zákona. Už z projektu „Miestna prípojka metropolitnej siete Metronet, sídlisko Severná ul., Banská Bystrica“ vyplýva potreba rozobratia zámkovej dlažby (s uvedením vzorového rezu ryhy v zelenom páse, pod komunikáciou a cez chodník), ktorá skutočnosť sa premietla do povinnosti stavebníka požiadať v primeranej lehote pred začatím drobnej stavby o povolenie na zvláštne užívanie miestnej komunikácie. Z protokolu č. 31/2014/Vo pritom vyplýva, že vozovka a časť vozovky - parkovisko, na ktorom došlo k rozobratiu zámkovej dlažby, je vedená v pasporte miestnych komunikácií ako miestna komunikácia druhej triedy č.2.306 a P4, čomu zodpovedá aj grafické

vyhotovenie, ktoré je prílohou protokolu (na čl. 64 administratívneho spisu). Pokiaľ žalobca namietal, že vo výroku rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu je uvedená šírka cestnej komunikácie 4 m, na ktorej došlo k rozobratiu zámkovej dlažby (zvláštnemu užívaniu miestnej komunikácie), v tomto smere len z ním predložených fotografických príloh nie je možné jeho tvrdenie o nesprávnosti tohto konštatovania verifikovať. V konečnom dôsledku nie je podstatné, či k rozobratiu zámkovej dlažby došlo na úseku presne 4 m, alebo cca 4 m, podstatnou skutočnosťou je, že k rozobratiu zámkovej dlažby (zvláštnemu užívaniu miestnej komunikácie) došlo a bolo tak vykonané bez príslušného povolenia.

V rozpore s obsahom administratívneho spisu a odôvodnením prvostupňového rozhodnutia je aj námietka žalobcu, že sa žalovaný, resp. prvostupňový správny orgán nevysporiadal dostatočne s tvrdeniami a dôkazmi konateľa žalobcu uvedených a predložených v rámci ústnych pojednávanií. Odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu obsahuje obsah prednesov a písomných podaní žalobcu spolu so stanoviskom správneho orgánu k týmto podaniam a prednesom. Prvostupňový správny orgán sa v požadovanom rozsahu vysporiadal aj s predloženou Dohodou o prevode práv a povinností stavebníka, pričom krajský súd v zhode so stanoviskom správneho orgánu považoval predloženú dohodu za účelovú. Je nesporné, že drobnú stavbu stavebnému úradu ohlásil žalobca ako stavebník a aj z ďalších listinných dôkazov vyplýva, že túto drobnú stavbu realizoval, nakoľko v priebehu realizácie stavby to bol žalobca, ktorý okrem iného ohlasoval poruchu pri realizácii drobnej stavby, odstránil zistené nedostatky, následne žiadal o vydanie povolenia na zvláštne užívanie miestnej komunikácie a nikdy zmenu stavebníka na stavebnom úrade neoznámil. Pokiaľ žalovaný a prvostupňový správny orgán s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu mali za to, že zodpovedným subjektom za spáchanie správneho deliktu je žalobca, toto konštatovanie je podľa názoru krajského súdu súladné s obsahom administratívneho spisu, nakoľko žalobca ako účastník konania okrem spornej Dohody o prevode práv a povinností stavebníka iný dôkaz svojho tvrdenia o prevode týchto práv a povinností neposkytol.

Žalobca namietal, že ho prvostupňový správny orgán ako účastníka konania uviedol do omylu tým, že na pojednávaní dňa 06.11.2014 vyhlásil dokazovanie za skončené, a tým mu v konečnom dôsledku uprel jeho práva. Túto námietku vyhodnotil krajský súd rovnako ako nedôvodnú. Z obsahu zápisnice totiž vyplýva, že žalovaný bol oboznámený s tým, že vo veci budú vykonávané ďalšie procesné úkony. V konečnom dôsledku bolo v správnom konaní nariadené ďalšie pojednávanie, ktoré prebehlo za účasti žalobcu (jeho konateľa) a následne pred vydaním rozhodnutia dňa 05.02.2015 prvostupňový správny orgán žalobcu oboznámil s podkladmi rozhodnutia pred jeho vydaním s výzvou, aby sa k nim vyjadril, prípadne navrhol doplnenie podkladov. Uvedenie konštatovania „správny orgán vyhlásil dokazovanie za skončené“ v zápisnici zo dňa 06.11.2014 nespôsobuje nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, nakoľko žiadne práva účastníka konania žalobcovi v správnom konaní upreté neboli.

Na námietku žalobcu, že postup zamestnanca povereného výkonom štátneho odborného dozoru bol v rozpore so zákonom, ako aj metodickým pokynom Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky najmä v tom, že poverený zamestnanec nespísal žiadnu zápisnicu a vypracované protokoly tak nemôžu byť podkladom pre zákonné rozhodnutie, krajský súd uviedol, že výkon stavebného dozoru nie je možné považovať za súčasť správneho konania vo veci uloženia pokuty. Správne konanie vo veci uloženia pokuty začalo až momentom oznámenia o začatí správneho konania a logicky nemohlo začať skôr, ako došlo k spáchaniu správneho deliktu a následne jeho zisteniu. Štátny odborný dozor, bol vykonaný na mieste samom (na ktorom k spáchaniu správneho deliktu došlo). Vo vzťahu k protokolu o takejto kontrole nie sú zákonom predpísané žiadne náležitosti, akým spôsobom má byť takýto protokol vyhotovený. Podstatné je, že štátny odborný dozor bol vykonaný v rámci zákonnej kompetencie a zistené skutočnosti boli vrátane fotodokumentácie zaznamenané do protokolu. Zákonný postup štátneho odborného dozoru nemôže byť dôvodom pre nezákonnosť protokolov o výsledku štátneho odborného dozoru nad pozemnými komunikáciami a takýto protokol tak nemôže byť nezákonným podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní. Pokiaľ v ďalšom postupe, po začatí správneho konania už správny orgán o úkonoch konania spisoval zápisnice, takýto postup bol v súlade so zákonom.

K ďalšej námietke žalobcu, že prvostupňové rozhodnutie bolo vydané orgánom, ktorý na to podľa zákona nie je oprávnený, krajský súd poukázal na ustanovenie § 3 ods. 1, 2 Cestného zákona, podľa ktorého orgánmi štátnej správy pre pozemné komunikácie, a teda cestnými správnymi orgánmi, sú ministerstvo, okresné úrady v sídlach krajov a okresné úrady. Miestnu štátnu správu vo veciach miestnych komunikácií ako prenesený výkon štátnej správy vykonávajú obce; v danom prípade Mesto Banská Bystrica. Kompetencia na uloženie pokuty v správnom konaní za užívanie miestnej komunikácie iným, než zvyčajným spôsobom alebo na iné účely, na ktoré sú určené, bez príslušného povolenia, tak v zmysle § 22a Cestného zákona patrí obci (mestu). Prvostupňové rozhodnutie tak vydalo Mesto Banská Bystrica, ako vecne a miestne príslušný správny orgán. Skutočnosť, že rozhodnutie bolo za štatutárneho zástupcu Mesta Banská Bystrica podpísané Mgr. O., mestským inšpektorom Oddelenia priestupkov MsÚ, konajúcim na základe poverenia, nemôže podľa názoru krajského súdu spôsobovať nezákonnosť rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu.

Vo vzťahu k uloženej pokute žalobca namietal výšku uloženej pokuty ako aj jej nedostatočné odôvodnenie žalovaným. Podľa ustanovenia § 22b ods.1 Cestného zákona pri určení výšky pokuty sa prihliada na závažnosť, časť trvania a na rozsah spôsobenej škody, pričom podľa ustanovenia § 22a Cestného zákona správny orgán je oprávnený uložiť pokutu až do výšky 33.190,- €. Pokuta bola uložená vo výške 1.750,- €. Ani túto námietku žalobcu nevyhodnotil krajský súd ako dôvodnú. Prvostupňový správny orgán úvahy, ktorými bol vedený pri rozhodovaní o výške pokuty podľa názoru krajského súdu náležite odôvodnil, ako vo vzťahu k závažnosti a času trvania, tak aj vo vzťahu k rozsahu spôsobenej škody. Je nesporné, že prihliadol na skutočnosť, že na základe vykonaného štátneho odborného dozoru došlo k uvedeniu do pôvodného stavu (žalobca vykonal stavebné úpravy v požadovanom rozsahu) a tiež prihliadol na skutočnosť, že následne bola ohlásená drobná stavba realizovaná v súlade so zákonom a podmienkami uvedenými v oznámení vydanom stavebným úradom podľa § 57 ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (ďalej len „stavebný zákon“). Vo vzťahu k závažnosti konania správny orgán rozhodujúci o uložení pokuty prihliadal nielen na porušenie Cestného zákona, ale aj na skutočnosť, že vo vzťahu k ohlásenej drobnej stavbe bol žalobca ako stavebník upozornený na potrebu obstarania povolenia na zvláštne užívanie miestnych komunikácií, pričom skutočnosť, že napriek upozorneniu žalobca práce vykonal bez obstarania povolenia, správny orgán považoval za prítiažujúcu okolnosť. Je zrejmé, že prihliadal aj na čas trvania protiprávneho stavu s prihliadnutím na lehotu, v rámci ktorej došlo uvedením do pôvodného stavu k odstráneniu protiprávneho stavu. Z uvedeného je zrejmé, že správny orgán prihliadol na všetky okolnosti veci v súlade s ustanovením § 22b ods. 1 Cestného zákona, výšku uloženej pokuty riadne odôvodnil. V konečnom dôsledku pokuta je uložená na dolnej hranici zákonnej sadzby a predstavuje cca 5 % z maximálnej sumy, v ktorej mohla byť podľa zákona uložená sumy (33.190,- €). Ani táto námietka žalobcu nie je podľa názoru krajského súdu dôvodná. Obdobné konštatovanie platí aj vo vzťahu k námietke, že žalobca bol postihnutý dvakrát. Uvedenie do pôvodného stavu nemožno zamieňať s trestom, ani s akýmkoľvek druhom sankcie. Uvedenie do pôvodného stavu nespôsobuje prekážku pre ukládanie sankcie podľa Cestného zákona, môže byť len okolnosťou ovplyvňujúcou výšku uloženej sankcie, ako tomu bolo aj v prejednávanej veci.

Z vyššie uvedených dôvodov krajský súd žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd s poukazom na § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý nebol v konaní úspešný, náhradu trov konania nepriznal.

Vo včas podanom odvolaní žalobca navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok krajského súdu zrušil a žalobe vyhovel alebo, aby rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalobca v podanom odvolaní namietal rovnaké skutočnosti ako v správnom konaní a v podanej žalobe, a teda, že krajský súd neustálil rozhodujúce skutočnosti, a to kto sa správneho deliktu dopustil, kedy došlo k správne deliktu, v čom spočíval správny delikt, riadne sa nevysporiadal so závažnosťou tohto správneho deliktu, s časom trvania správneho deliktu a ani rozsahom spôsobenej škody. Žalobca ďalej namietal, že správne orgány sa nevysporiadali s § 22b Cestného zákona, a to že pri určení výšky pokuty musí správny orgán prihliadať na závažnosť, čas trvania a rozsah spôsobenej škody a tiež poukázal na neprímeranosť výšky uloženej sankcie. Žalobca namietal nedostatočné odôvodnenie rozsudku krajského

súdu z dôvodu nevysporiadania sa krajského súdu s námietkami uvedenými v žalobe.

Vo vyjadrení k odvolaniu žalovaný uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a jednomyselne dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podľa § 250ja ods. 2 O. s. p. odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie.

V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že krajský súd verejne vyhlásil rozhodnutie dňa 15.01.2016. Odvolací súd nepovažoval za potrebné na prejednanie veci nariadovať pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 20.06.2017 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Súd v správnom súdnictve preskúma rozhodnutia a postupy orgánov verejnej správy predovšetkým v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe. Rozsahom tvrdení uvedených v žalobe je súd viazaný.

Podľa § 247 ods. 1 O. s. p., podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 3 ods. 1 Cestného zákona orgány štátnej správy pre pozemné komunikácie (ďalej len „cestný správny orgán“) sú:

- a) ministerstvo,
- b) okresné úrady v sídlach krajov,
- c) okresné úrady.

Podľa § 3 ods. 2 Cestného zákona miestnu štátnu správu vo veciach miestnych komunikácií a účelových komunikácií vykonávajú obce ako prenesený výkon štátnej správy. Obce na miestnych komunikáciách a na účelových komunikáciách určujú použitie dopravných značiek, dopravných zariadení a povoľujú vyhradené parkoviská. Obce v rámci preneseného výkonu štátnej správy prejednávajú priestupky podľa § 22c na úseku miestnych komunikácií a účelových komunikácií.

Podľa § 4b ods. 1 Cestného zákona miestnymi komunikáciami sú všeobecne prístupné a užívané ulice, parkoviská vo vlastníctve obcí a verejné priestranstvá, ktoré slúžia miestnej doprave a sú zaradené do siete miestnych komunikácií.

Podľa § 8 ods. 1 Cestného zákona na užívanie diaľnic, ciest a miestnych komunikácií iným než zvyčajným spôsobom alebo na iné účely, než na ktoré sú určené (ďalej len „zvláštne užívanie“), je potrebné povolenie cestného správneho orgánu s výnimkou prípadov uvedených v odsekoch 6, 7 a 8 vydané so súhlasom dopravného inšpektorátu. Cestný správny orgán môže v povolení určiť podmienky na zvláštne užívanie a pre ich nesplnenie môže udelené povolenie zrušiť. Zvláštne užívanie sa povoľuje na dobu určitú, ak u užívateľa trvajú dôvody, pre ktoré bolo povolenie udelené. Pri zmene užívateľa, podmienok užívania a podobne je potrebné požiadať o nové povolenie, prípadne o zmenu povolenia. Povolenie nie je potrebné pre vozidlá ozbrojených síl, ozbrojených bezpečnostných zborov a na presun poľnohospodárskych strojov a zariadení pri poľnohospodárskych prácach v rámci obhospodarovaného územia. Povolenie cestného správneho orgánu na účely konania automobilových pretekov je možné

vydať len po predložení kladného stanoviska od organizácie, ktorá je členom medzinárodnej federácie automobilového športu (FIA Paríž).

Podľa § 22a písm. a) bod 1 Cestného zákona cestný správny orgán a obec v rozsahu svojej pôsobnosti uložia pokutu do 33 190 eur právnickej osobe alebo fyzickej osobe oprávnenej na podnikanie podľa osobitných predpisov, ak bez povolenia cestného správneho orgánu alebo v rozpore s vydaným povolením užíva diaľnicu, cestu alebo miestnu komunikáciu iným spôsobom než zvyčajným alebo na iné účely, než na ktoré sú určené, s výnimkou nadmerných a nadrozmerných prepráv (zvláštne užívanie).

Podľa § 22b ods. 1 Cestného zákona pri určení výšky pokuty sa prihliada na závažnosť, časť trvania a na rozsah spôsobenej škody.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Z obsahu predloženého súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného, najvyšší súd zistil, že mesto Banská Bystrica, ako prvostupňový správny orgán, rozhodnutím č. ZT-PR-61890/20891/2015 PRIE:38/2014 zo dňa 09.04.2015 uložilo žalobcovi podľa § 22a písm. a) bod 1 Cestného zákona pokutu vo výške 1.750 €, nakoľko na základe zisteného a dostatočne preukázaného stavu vecí, na základe listinných dôkazov, ako aj na základe záverov z ústnych pojednávaní zo dňa 06.11.2014 a dňa 14.01.2015 bolo správnym orgánom podľa § 22a Cestného zákona náležite a dostatočne preukázané, že žalobca v presne nezistený čas do 20.06.2014 v Banskej Bystrici na ulici Severnej 19 až 20, na miestnej komunikácii II. triedy, vedenej v pasporte miestnych komunikácií pod č. 2.306 a P4 vykonal stavebný zásah do miestnej komunikácie bez povolenia cestného správneho orgánu, a to položením chráničky v rámci realizácie stavby „Miestna prípojka optickej metropolitnej siete Metronet sídlisko Severná ul., Banská Bystrica“ tak, že boli z miesta uloženia odstránené obojstranné cestné obrubníky s následnou demontážou zámkovej dlažby, ktorá tvorila povrch miestnej komunikácie o šírke 4 m, do vzniknutej špáry, ktorá vznikla nepovoleným zásahom do komunikácie, bola v ryhe do hĺbky 10-15 cm uložená chránička pre optické vedenie, ktorá bola následne prisýpaná štrkopieskom, osadená pôvodná zámková dlažba, cestné obrubníky boli uložené na pôvodné miesto a len prisýpané zeminou a konce chráničky optickej siete ostali voľne trčiacie po okrajoch miestnej komunikácie o dĺžke 100 cm, čím žalobca konal v rozpore s ustanovením § 8 ods. 1 Cestného zákona, nakoľko na užívanie miestnych komunikácií iným než zvyčajným spôsobom alebo na iné účely, než na ktoré je určené, je potrebné povolenie cestného správneho orgánu, ktoré si žalobca pred vykonaním prác nezabezpečil a bez povolenia cestného správneho orgánu užíval miestnu komunikáciu iným spôsobom než zvyčajným alebo na iný účel, než na ktorý je určená.

Na odvolanie žalobcu žalovaný napadnutým rozhodnutím č. OU-BB-OCDPK-2015/015571 zo dňa 01.07.2015 rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil a odvolanie zamietol.

Predmetom preskúmania odvolacieho súdu je rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a konania týmito rozhodnutiami predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa najvyšší súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil krajský súd zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom ako aj žalobcom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd sa s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu a konštatuje správnosť dôvodov, na základe ktorých krajský súd rozhodol.

Po preskúmaní veci Najvyšší súd SR konštatuje, že rozhodnutie krajského súdu, ktorým zamietol žalobu je vecne správne. Odvolací súd sa stotožnil s názorom správnych orgánov ako aj s názorom krajského súdu, podľa ktorých konaním žalobcu došlo k porušeniu ust. § 8 ods. 1 Cestného zákona, a to užívanie miestnej komunikácie bez povolenia cestného správneho orgánu iným spôsobom než zvyčajným alebo na iné účely, než na ktoré je určená, na základe čoho bola žalobcovi správne uložená pokuta v zmysle § 22a písm. a) bod 1 Cestného zákona. Odvolací súd dodáva, že správne orgány pred vydaním rozhodnutia postupovali v súlade s príslušnými ustanoveniami Správneho poriadku a v rámci konania aj náležite uplatnili ustanovenia Cestného zákona. V súvislosti s porušením ust. § 8 ods. 1 Cestného zákona odvolací súd uvádza, že odôvodnenie napadnutého súdneho rozhodnutia v tejto časti je plne vyčerpávajúce a logicky odôvodnené. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na to, že v dvojinštanchom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby najvyšší súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

K námietke nedostatočnosti výroku správneho rozhodnutia, ktorý spočíva v tom, že nie je zrejmé to, kto sa správneho deliktu dopustil, kedy došlo k správne deliktu, v čom spočíval správny delikt, nevysporiadanie sa so závažnosťou tohto správneho deliktu, s časom trvania správneho deliktu a ani rozsahom spôsobenej škody, odvolací súd z hľadiska ustálenej súdnej praxe považuje za potrebné zdôrazniť, že výrok rozhodnutia o priestupku, resp. o správnom delikte musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade i evidencie iných skutočností, ktoré sú potrebné k tomu, aby nemohol byť zamenený s iným. Výrok rozhodnutia predstavuje najdôležitejšiu časť rozhodnutia, lebo sú v ňom určené konkrétne práva a povinnosti účastníkov konania. Musí byť preto určitý a konkrétny, aby nevznikli pochybnosti o tom, čo bolo predmetom správneho konania. V prípade, že správny orgán neuvedie tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia, poruší tým ustanovenie § 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (obdobne rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/28/2007 zo dňa 6. marca 2008).

Výmedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o priestupku, resp. o správnom delikte musí spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nemohlo byť zameniteľné s iným konaním a tento záver má oporu priamo v ustanovení § 47 ods. 2 Správneho poriadku. Taktiež je potrebné uviesť, že záver o nevyhnutnosti úplnej špecifikácie príslušného priestupku, resp. správneho deliktu z hľadiska vecného, časového a miestneho plne korešponduje i s medzinárodným záväzkom Slovenskej republiky, pretože i na rozhodovanie o priestupkoch, resp. správnych deliktoch je potrebné aplikovať požiadavky článku 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách. Z článku 6 ods. 1 Dohovoru vyplýva, že veci priestupkové a taktiež veci správnych deliktov je potrebné považovať v zmysle ustálenej štrasburskej judikatúry za veci, ktoré majú charakter konania o trestnom obvinení. Vo všetkých veciach, ktoré je možné subsumovať pod pojem „veci trestného charakteru“ musí mať osoba, proti ktorej sa vedie konanie možnosť domôcť sa práva na spravodlivý proces v zmysle článku 6 Dohovoru. Správne delikty sú svojou povahou najbližšie práve priestupkom. V oboch prípadoch ide o súčasť tzv. správneho trestania, o postih správny orgánom za určité nedovolené konanie (či opomenutie).

Zákonná úprava je jednoznačná, napr. pokiaľ ide o konanie o trestných činoch, pretože podľa trestného zákona musí výrok rozsudku presne označovať trestný čin, ktorého sa týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením príslušného zákonného ustanovenia ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, poprípade i iných skutočností potrebných, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. U priestupkov je obdobná právna úprava a výrok rozhodnutia o priestupku musí obsahovať tiež popis skutku s označením miesta a času jeho spáchania, vyslovenie viny, druh a výmeru sankcie. Pri iných správnych deliktoch takéto jednoznačné vymedzenie výroku rozhodnutia v právnej úprave nie je a

odkazuje tu len na Správny poriadok (§ 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb.), teda vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte musí spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. Tento záver je vyvoditeľný z ustanovenia § 47 ods. 2 Správneho poriadku. Rozhodnutie správneho orgánu o uložení pokuty vo výške 1.750 € je potrebné, vzhľadom na uvedené, považovať za rozhodnutie trestného charakteru a takýmto rozhodnutím je teda i rozhodnutie o správnom delikte, a preto je nevyhnutné vymedziť presne vo výrokovej časti, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. Takáto požiadavka podrobnosti je nevyhnutná pre celé sankčné konanie, a to predovšetkým z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania (obdobne rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/238/2009 zo dňa 19. mája 2010).

Z uvedeného potom treba vyvodiť, že výrok rozhodnutia o postihu za správny delikt musí spočívať vo vymedzení predmetu konania tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. Ak správny orgán neuvedie tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia, podstatne poruší ustanovenie zákona o správnom konaní (§ 47 ods. 2 Správneho poriadku).

Preskúmaním veci dospel odvolací súd k záveru, že výrok rozhodnutia správnych orgánov je dostatočne určitý, konkrétny a z jeho obsahu nevznikajú pochybnosti o tom, čo bolo predmetom správneho konania a skutok je dostatočne vymedzený na to, aby nebol zamenený s iným skutkom, a preto vyhodnotil námietky žalobcu ako nedôvodné. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5SŽ/66/1998 zo dňa 30. septembra 1998, ktorý uviedol, že „Výrok rozhodnutia je jadrom celého rozhodnutia, ktorým sa určujú konkrétne práva a povinnosti účastníkov správneho konania. Musí v presnej, stručnej a úplnej formulácii vyjadriť záver správneho orgánu o otázke, ktorá je predmetom rozhodnutia. Požiadavku určitosti, presnosti a zrozumiteľnosti výroku treba dôsledne rešpektovať aj pri vydávaní rozhodnutia odvolacieho orgánu.“

Odvolací súd sa rovnako stotožnil aj s odôvodnením uloženia sankcie, ako aj s výškou uloženej pokuty za spáchaný správny delikt. Správne orgány pri určení výšky sankcie správne postupovali v súlade s § 22b ods. 1 Cestného zákona, keď uviedli všetky skutočnosti, ktoré brali do úvahy pri ukladaní pokuty a jej výšky, a následne určili pokutu podľa § 22a písm. a) bod 1 Cestného zákona vo výške 1.750 €, čo je na spodnej hranici sadzby (pokutu možno uložiť do 33.190 €)

Po preskúmaní podaného odvolania najvyšší súd konštatuje, že s opakovanými právnymi námietkami odvolateľa sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde, a preto námietky uvedené v odvolaní vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia.

Odvolací súd záverom dodáva, že má za preukázané, že správny delikt sa stal tak, ako je uvedené v napadnutom rozhodnutí žalovaného, a preto sa odvolací súd stotožnil s právnym názorom krajského súdu, ktorý žalobu o preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného ako nedôvodnú zamietol.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

S poukazom na uvedené Najvyšší súd SR podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O. s. p. v spojení s § 219 ods. 1 O. s. p. napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici potvrdil ako vecne správny.

Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 246c ods.1 a §

224 ods. 1 O. s. p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže žalobca v konaní nemal úspech a žalovaný nemá na ich náhradu zákonný nárok ani v prípade úspechu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.